

Тъкмо на разпетия петъкъ (преди Възкресение) 1835 година, турцитѣ обесили Велча посрѣдъ града въ чаршията, Митю майсторътъ обесили на севернитѣ градски порти къмъ Дервента, а Колю Гайтанджията и х. Йорданъ Брадата обесили на западнитѣ градски порти къмъ Маринополе. Деньтъ билъ пазаренъ. Турцитѣ се набрали около бесилкитѣ, смѣяли се и се заканвали, а българитѣ съ голѣма скръбъ надничали отъ прозорцитѣ. Пазаргатитѣ съ наведени очи минавали и бързо се разотивали по селата. Иванаки билъ пратенъ въ Видинъ да го види пашата и следъ това го обесили въ Ловечъ.

Тѣй жално и скръбно се завършила Велчовата завѣра. Народътъ искалъ свобода, но той не можалъ да се въоръжи и бори съ успѣхъ за нея.

Ала и турцитѣ не спечелиха нищо отъ избесването на българскитѣ юнаци. Великитѣ християнски държави се научили за обесенитѣ и казали на султана, че съ такива безчовѣчни наказания народъ не се управлява. Султанътъ билъ много ядосанъ Презъ 1837 година той обикалялъ изъ България, па се отбилъ и въ Търново. Мѣмралъ турскитѣ сѣдии за тѣхното безчовѣчие. Две години следъ това султанъ Махмудъ II умрѣлъ. Наследилъ го султанъ Меджидъ. По настояването на великитѣ държави той издалъ единъ голѣмъ законъ, нареченъ *Хати-шерифъ*, съ който на българитѣ се давали права да иматъ църкви и да уреждатъ по-свободно своитѣ работи.

Вѣчна паметъ на загиналитѣ за България юнаци!

